

Hrad Fryštejn a bezhlavý rytíř

Hrad Fryštejn byl velice známá atrakce, žili tam majitelé hradu paní Novomanská a pán Novoman.

Měli dvě děti, jmenovali se Pepa Anička. Jak Pepovi bylo 9 let a Aničce 8 let, táta Novoman řekl, jakmile odešli poslední turisté, že mohou jít děti samy na výlet a přespat poblíž hradu.

Anička s Pepou se sbalili a vyrazili do lesa. Smrákalo se, Anička došla pro dříví a Pepa rozdělal oheň. Jak pojedli špekáček s rohlíkem, šli spát. Pepa ještě chvíli udržoval oheň a najednou drrr, bum, bác, ratata a Pepa povídá: „Slyšela jsi to, Aničko?“ „A co?“ Drr, bum, bác, ratata. „No tohle! Co to bylo? Podívej tamhle za stromem,“ řekl Pepa.

„Kde? Tady je stromů hodně.“ Odpověděla Anička.

Najednou zavládlo ticho. „Zkus usnout,“ řekl Pepa, „ráno to bude určitě lepší.“ Oba usnuli, ale ráno nebylo o nic lepší. Všude byla mlha, nešlo vidět ani na krok.

„Co teď?“ Zeptala se Anička.

„Nezbývá, než jít dál.“

Tak šli, když najednou Pepa narazil do brnění a ono se svalilo ze srázu. Anička se podivila a nechápala, co dělá brnění v lese. Pepa ji hned postrašil. „To byl bezhlavý rytíř, cha cha.“ A měl pravdu, za chvíli byl rytíř u nich. Jenže Pepa se otočil a žduchnul ho znovu. Jak padal dolů, ozval se nelidský hlas: „No počkej!“

Děti utíkaly neznámo kam a najednou Pepa slyší: „Au,“ Anička o něco zakopla, když se zvolala: „Našla jsem hrad!“

„Jsme doma.“ Jak uviděli rodiče, hned jim povídali svůj příběh o tom, jak viděli v lese brnění. Pepa zase strašil, že to byl bezhlavý rytíř. Oba sourozenci ale chtěli záhadu s brněním vyřešit.

„Ale jak na to?“ ptala se Anička.

„No jak jinak, než tam jít zase přespat.“ Odpověděl Pepa.

No tak honem běželi za rodiči a prosili je, aby mohli jít zase přespat do lesa. Rodiče jim to dovolili a Pepa už měl batoh na zádech.

Vyrazili na stejné místo, rozdělali oheň, uvařili guláš s chlebem a pak usnuli. Ale teď byl rytíř připravený. Když se děti ráno probudily, byla v nějaké jeskyni a u ohně seděl bezhlavý rytíř. Pepa se odvážil promluvit: „Ty jsi opravdu bezhlavý rytíř?“

„Ano! A kdo jsi ty?“ odpověděl.

„Já jsem Pepa a tohle je moje sestra Anička. Co od nás chceš?“

„Povídáš, že jsi Anička?“

„Ano jsem.“ kuňkla vystrašená Anička.

„Ty jsi moje záchránkyně. Hurá!“ Když si rytíř všiml nechápajících výrazů v dětských tvářích, dodal: „Prý jenom Anička mě může zachránit. Ty musíš vyjít nahoru na kopec a najít tam stříbro, které budeš muset hodit do mého brnění, než zazvoní z blízké vesnice, jménem Babovřesky, kostelní zvon v pravé poledne. Pokud to nestihneš, bude ze mě bezhlavý rytíř navždy.“

Anička s Pepou šli na kopec a Pepa si všiml, že hodiny na kostele ukazují už půl jedenácté. „Musíme si pospíšet,“ řekl Pepa, „jinak rytíři nepomůžeme.“ Vyběhli na kopec, ale tam byl jenom jeden strom. Hledali stříbro, ale nic nenašli. A v tom Anička zahlédla veverka, jako kdyby něco tahal z díry ve stromu. Vzala to a bylo to stříbro. Jak šli dolů, Pepa koukl na hodinky a zjistil, že za pět minut bude pravé poledne.

Utíkali za rytířem, co jim nohy stačily. Anička v poslední chvíli hodila stříbro do rytířského brnění. Rytíř jim poděkoval a pak se rozplynul. Děti se vracely domů s dobrým pocitem, že pomohly rytíře vysvobodit z prokletí.